

Roma stabilește viziunea - Numărul întâi

O tâlcuire particulară

Jeff Pippenger

2024-06-28

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlhari din poporul tău se vor înălța ca să împlinească vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Cuvântul „doctrină”, în contextul creștinismului, reprezintă adevărurile statornicite ale Bibliei. Diverse organizații care se declară creștine posedă seturi diferite din ceea ce ele definesc drept doctrine biblice, însă există un singur Adevăr. Distincția dintre „adevărul absolut” și „pluralism” este un subiect care nu face obiectul considerației noastre în acest moment.

Așadar, Pilat i-a zis: Ești tu, deci, împărat? Isus a răspuns: Tu spui că eu sunt împărat. Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie despre adevăr. Oricine este din adevăr îmi aude glasul. Pilat i-a zis: Ce este adevărul? Și, după ce a spus aceasta, a ieșit iarăși la iudei și le-a zis: Nu găsesc nicio vină în el. Ioan 18:37, 38.

Adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu; este glasul Său și este Însuși Hristos.

Se cuvine să știm noi înșine în ce constă creștinismul, ce este adevărul, care este credința pe care am primit-o, care sunt regulile Bibliei - regulile care ne-au fost date de cea mai înaltă Autoritate. Sunt mulți care cred fără un temei pe care să-și sprijine credința, fără dovezi suficiente privitoare la adevărul lucrului în cauză. Dacă li se prezintă o idee care se armonizează cu propriile lor opinii preconcepute, sunt îndată gata s-o accepte. Nu raționează de la cauză la efect, credința lor nu are o temelie adevărată, iar în vremea încercării vor constata că au zidit pe nisip.

Cel ce se mulțumește cu cunoașterea sa prezentă, imperfectă, a Scripturilor, socotind-o suficientă pentru mântuirea lui, se sprijină pe o amăgire fatală. Sunt mulți care nu sunt pe deplin înzestrați cu argumente scripturale, pentru a putea discerne eroarea și a condamna toată tradiția și superstiția care au fost prezentate drept adevăr. Satana și-a introdus propriile idei în închinarea adusă lui Dumnezeu, pentru a corupe simplitatea evangheliei lui Hristos. Un mare număr dintre cei care pretind că cred în adevărul prezent nu știu ce constituie credința care a fost dată odată sfinților — Hristos în voi, nădejdea slavei. Ei cred că apără vechile jaloane, dar sunt căldice și indiferenți. Nu știu ce înseamnă să îndeplinească în experiența lor și să posede adevărata virtute a dragostei și a credinței. Nu sunt cercetători sârguincioși ai Bibliei, ci sunt leneși și neatenți. Când se ivesc deosebiri de opinie cu privire la pasajele Scripturii, aceia care nu au studiat cu un scop și nu sunt hotărâți cu privire la ceea ce cred se abat de la adevăr. Trebuie să întipărim tuturor necesitatea cercetării stăruitoare a adevărului divin, pentru ca ei să știe că știu ce este adevărul. Unii pretind multă cunoaștere și se simt mulțumiți de starea lor, când nu au mai mult zel pentru lucrare, nici mai multă dragoste arzătoare pentru Dumnezeu și pentru sufletele pentru care Hristos a murit decât ca și cum nu L-ar fi cunoscut niciodată pe Dumnezeu. Ei nu citesc Biblia ca să-și însușească, pentru propriile suflete, măduva și

grăsimea. Nu simt că este glasul lui Dumnezeu care le vorbește. Dar, dacă vrem să înțelegem calea mântuirii, dacă vrem să vedem razele Soarelui neprihănirii, trebuie să studiem Scripturile cu un scop, căci făgăduințele și profețiile Bibliei revarsă raze limpezi de slavă asupra planului divin al răscumpărării, ale cărui mari adevăruri nu sunt înțelese cu claritate. Materialele din 1888, 403.

Ni se cere să cunoaștem care sunt acele doctrine și cum să prezentăm, să fundamentăm și să apărăm acele adevăruri.

Nu ni se pare acum posibil ca cineva să fie nevoit să stea singur; dar dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, va veni timpul când vom fi aduși înaintea consiliilor și înaintea miilor de oameni pentru Numele Său, și fiecare va trebui să dea temeiul credinței sale. Atunci va veni cea mai aspră critică asupra fiecărei poziții care a fost adoptată pentru adevăr. Avem, așadar, nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca să știm de ce credem doctrinele pe care le susținem. Trebuie să cercetăm cu spirit critic oracolele vii ale lui Iehova. Review and Herald, 18 decembrie 1888.

Pentru a fi aduși înaintea „miilor”, este evident că unii dintre apărătorii adevărului din zilele de pe urmă vor fi constrânși să apere adevărul într-un mediu precum televiziunea sau transmisiunile pe internet. Cum altfel ar putea mii să urmărească mărturia dată de cei o sută patruzeci și patru de mii? Doctrinile pe care le susținem identifică fundamentul credinței noastre.

"Membrii bisericii vor fi încercați și dovediți în mod individual. Vor fi puși în împrejurări în care vor fi constrânși să dea mărturie pentru adevăr. Mulți vor fi chemați să vorbească în fața consiliilor și a instanțelor de judecată, poate separat și singuri. Ei au neglijat să dobândească experiența care i-ar fi ajutat în această situație de criză, iar sufletele lor sunt împovărate de remușcări pentru prilejurile irosite și privilegiile neglijate." Mărturii, volumul 5, 463.

Cuvântul lui Dumnezeu nu dă niciodată greș și, prin urmare, dacă e să fim socotiți între cei o sută patruzeci și patru de mii, trebuie să știm în ce credem, pe temeiul a ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Înainte de a veni vremea încercării, când poporul lui Dumnezeu este constrâns să explice doctrinele în care crede, Dumnezeu îngăduie introducerea unor erori, pentru a constrânge poporul Său să cerceteze critic Cuvântul Său.

Faptul că nu există nicio controversă sau tulburare în mijlocul poporului lui Dumnezeu nu trebuie socotit drept dovadă concludentă că ei rămân statornici în învățătura sănătoasă. Există teme de teamă că s-ar putea să nu discearnă limpede între adevăr și rătăcire. Atunci când cercetarea Scripturilor nu suscită întrebări noi, când nu se ivește nicio deosebire de opinie care să-i îndemne pe oameni să cerceteze Biblia personal, pentru a se încredința că au adevărul, vor fi mulți acum, ca odinioară, care se vor ține de tradiție și se vor închina la ceea ce nu cunosc.

Mi s-a arătat că mulți care mărturisesc că au cunoașterea adevărului prezent nu știu ce cred. Ei nu înțeleg dovezile credinței lor. Nu au o apreciere justă a lucrării pentru timpul de față. Când va veni timpul încercării, vor fi oameni care acum predică altora și care, examinând pozițiile pe care le susțin, vor constata că sunt multe lucruri pentru care nu pot da o explicație satisfăcătoare. Până ce nu sunt astfel puși la probă, nu-și cunosc marea lor neștiință. Și sunt

mulți în biserică ce iau de la sine înțeles că înțeleg ceea ce cred; dar, până când se ivește controversa, nu-și cunosc propria slăbiciune. Când sunt despărțiți de cei de aceeași credință și constrânși să stea singuri și de unii singuri pentru a-și explica credința, vor fi surprinși să vadă cât de confuze sunt ideile lor despre ceea ce acceptaseră ca adevăr. Este cert că a existat printre noi o îndepărtare de Dumnezeu cel viu și o întoarcere spre oameni, punând înțelepciunea omenească în locul înțelepciunii divine.

Dumnezeu Își va trezi poporul; dacă alte mijloace dau greș, ereziile vor pătrunde în mijlocul lui și îl vor cernere, despărțind grâul de pleavă. Domnul îi cheamă pe toți cei ce cred Cuvântul Său să se trezească din somn. A venit o lumină prețioasă, potrivită pentru timpul acesta. Este adevăr biblic, care arată primejdiile ce stau chiar asupra noastră. Această lumină ar trebui să ne conducă la un studiu sârguincios al Scripturilor și la o examinare cât se poate de critică a pozițiilor pe care le susținem. Dumnezeu dorește ca toate implicațiile și pozițiile adevărului să fie cercetate temeinic și stăruitor, cu rugăciune și post. Credincioșii nu trebuie să se rezeme pe supoziții și pe idei neclare cu privire la ceea ce constituie adevărul. Credința lor trebuie să fie întemeiată ferm pe Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca, atunci când va veni timpul încercării și vor fi aduși înaintea consiliilor ca să răspundă pentru credința lor, să poată da socoteală de nădejdea care este în ei, cu blândețe și cu teamă.

Agitați, agitați, agitați. Subiectele pe care le prezentăm lumii trebuie să fie pentru noi o realitate vie. Este important ca, în apărarea doctrinelor pe care le considerăm articole fundamentale ale credinței, să nu ne îngăduim niciodată să folosim argumente care nu sunt într-un tot solide. Acestea pot sluji la reducerea la tăcere a unui împotrivor, dar nu onorează adevărul. Ar trebui să prezentăm argumente solide, care nu numai că îi vor reduce la tăcere pe oponenții noștri, ci și vor trece proba celei mai atente și mai pătrunzătoare cercetări. În cazul celor care s-au instruit ca dezbătători există un mare pericol ca ei să nu mânuiască Cuvântul lui Dumnezeu cu nepărtinire. În fața unui oponent, efortul nostru stăruitor ar trebui să fie acela de a prezenta subiectele într-un asemenea mod încât să trezească convingerea în mintea lui, în loc să căutăm doar să dăm încredere credinciosului.

„Oricât de înaintat ar fi progresul intelectual al omului, să nu creadă nici pentru o clipă că nu este nevoie de o cercetare temeinică și continuă a Scripturilor pentru o lumină mai mare. Ca popor, suntem chemați în mod individual să fim cercetători ai profeției. Trebuie să veghem cu stăruință, pentru a discerne orice rază de lumină pe care Dumnezeu ne-o va prezenta. Suntem datori să surprindem primele licăriri ale adevărului; iar prin studiu însoțit de rugăciune se poate obține o lumină mai clară, care poate fi prezentată altora.” Mărturii, volumul 5, 708.

"Studentii profeției" care, în cele din urmă, alcătuiesc cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi "testați și dovediți în mod individual", înaintea confruntării lor cu puterile pământești care vor aduce criza iminentă a legii duminicale și persecuția. Cei credincioși vor fi mai întâi "treziți" de Dumnezeu. Fecioarele adormite vor fi "trezite" din somnul în care au căzut în timpul întârzierii. Dacă nu se vor trezi prin mesajul pe care Dumnezeu l-a prezentat prin articolele care au fost trimise începând din iulie 2023, atunci Dumnezeu va îngădui "erezii" să "pătrundă în mijlocul lor", ceea ce va desăvârși separarea grâului de neghină printr-un proces de cernere. Ne aflăm acum în acel proces de cernere.

Celor care au urmărit controversa cu privire la identificarea corectă a Romei moderne le stau la dispoziție trei opțiuni. O opțiune este că Statele Unite sunt Roma modernă, o alta este că puterea papală este Roma modernă, iar a treia opțiune este că ambele poziții precedente sunt greșite și că o altă putere este reprezentată de tâlharii poporului lui Daniel, care se înalță, cad și confirmă vedenia în versetul paisprezece din capitolul unsprezece al cărții Daniel.

Susțin că neînțelegerea dacă Roma modernă se referă la puterea papală sau la Statele Unite a fost îngăduită să pătrundă în această mișcare cu scopul de a-Și constrânge Poporul să studieze Cuvântul Său profetic. Dumnezeu a adus această controversă într-o manifestare a Îndurării Sale. Susțin că neînțelegerea are mai mult de-a face cu pregătirea Poporului Său pentru criza care vine decât cu simpla identificare a celui care are dreptate și a celui care greșește în privința Romei moderne. Neînțelegerea a fost îngăduită și rânduită de Dumnezeu pentru a demonstra, oricui dorește să vadă, că înțelegerea sa personală a Cuvântului Său profetic este incompletă sau greșită. Controversa este, așadar, o dovadă a Îndurării Sale.

Controversa nu privește doar identificarea puterii care este reprezentată de tâlharii poporului tău, ci și dacă metodologia rând după rând, pe care ambele părți ale controverselor declară că o susțin, este aplicată în mod corespunzător. Regulile profetice asociate metodologiei rând după rând includ principii profetice speciale, care vor face parte din procesul de cernere a grâului și neghinei. Trei elemente ale metodologiei rând după rând, despre care susțin că sunt greșit înțelese în controversa actuală, sunt Hristos ca Adevărul, Hristos ca Alfa și Omega și o aplicare triplă a profeției.

În ultimă instanță, se va dovedi că cei care aderă la o înțelegere eronată a versetului paisprezece din Daniel, capitolul unsprezece, își întemeiază poziția doctrinară pe o interpretare particulară.

Avem, de asemenea, cuvântul prorociei mai sigur; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până ce se va ivi ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre: știind înainte de toate aceasta, că nicio prorocie a Scripturii nu este de tâlcuire particulară. Căci prorocia n-a venit în vechime prin voia omului, ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, mânați de Duhul Sfânt. 2 Petru 1:19-21.

În controversa cu privire la versetul paisprezece, un exemplu a ceea ce înțeleg eu a fi o „interpretare particulară” se găsește în The Great Controversy.

Pe măsură ce Sabatul a devenit punctul de controversă aparte în întreaga creștinătate, iar autoritățile religioase și seculare și-au unit forțele pentru a impune păzirea Duminicii, refuzul stăruitor al unei mici minorități de a ceda cererii populare îi va face obiectul unei detestări universale. Se va susține că puținii care stau în opoziție față de o instituție a bisericii și o lege a statului nu ar trebui tolerați; că este mai bine ca ei să sufere decât ca întregii națiuni să fie aruncate în confuzie și fărădelege. Același argument, cu multe secole în urmă, a fost adus împotriva lui Hristos de „conducătorii poporului”. „Este de folos pentru noi”, a zis vicleanul Caiafa, „ca un singur om să moară pentru popor și să nu piară întregul neam.” Ioan 11:50. Acest argument va părea concludent; și, în cele din urmă, va fi emis un decret împotriva celor care sfințesc Sabatul poruncii a patra, denunțându-i drept vrednici de cea mai aspră pedeapsă și acordând poporului, după un anumit timp, libertatea de a-i da morții. Romanismul în Lumea

Veche și protestantismul apostat în Lumea Nouă vor urma un curs similar față de cei care cinstesc toate preceptele divine.

„Creștinătatea” reprezintă comunitatea mondială a creștinilor sau ansamblul țărilor și culturilor cu majoritate creștină. Termenul este adesea folosit pentru a desemna părțile lumii în care creștinismul este religia dominantă și a influențat în mod semnificativ cultura, legile și normele sociale. Creștinătatea cuprinde amploarea globală a creștinismului din punctul de vedere al adeptilor săi, al impactului cultural și al semnificației istorice. Fără a elimina repetiția existentă în CD-ROM-ul Ellen White, cuvântul „Christendom” apare de o sută șaptezeci și șase de ori. Din punct de vedere geografic, Sora White identifică faptul că, în general, Creștinătatea reprezintă Europa și Americile. În contextul Sorei White, Europa este identificată drept Lumea Veche, iar Americile drept Lumea Nouă.

Dar fiara cu coarne ca de miel a fost văzută „ieșind din pământ”. În loc să răstoarne alte puteri pentru a se instaura, națiunea astfel reprezentată trebuie să se ridice pe un teritoriu până atunci neocupat și să crească treptat și pașnic. Nu putea, așadar, să se ivească în mijlocul naționalităților aglomerate și aflate în luptă ale Vechii Lumi — acea mare zbuciumată a „popoarelor, mulțimilor, neamurilor și limbilor”. Ea trebuie căutată pe Continentul Occidental.

Ce națiune din Lumea Nouă se ridică în 1798 la putere, promițând tărie și măreție și atrăgând atenția lumii? Aplicarea simbolului nu lasă loc niciunei îndoieli. O singură națiune, și numai una, corespunde cerințelor acestei profeții; ea arată fără echivoc spre Statele Unite ale Americii. *The Great Controversy*, 441.

Ultima propoziție din paragraful pe care îl avem în vedere a fost întrebuințată pentru a sugera că „romanismul în Lumea Veche și protestantismul apostat în Lumea Nouă” identifică „romanismul din Lumea Veche” cu papalitatea din Evul Întunecat, iar Statele Unite (protestantismul apostat) cu Roma modernă, reprezentată prin expresia „protestantismul apostat în Lumea Nouă”. „Vechiul” este definit ca istorie trecută, iar „Noul” este definit ca istorie modernă sau actuală. Acea aplicare răstălmăcește înțelegerea stabilită a sorei White atât cu privire la creștinătate, cât și la Lumea Veche și Lumea Nouă.

Cei care aplică enunțul în termeni de istorie trecută și viitoare identifică „o interpretare privată” în contradicție directă cu sensul intenționat de Sora White. Afirmația este că „Lumea Veche” reprezintă istoria trecută, iar „Nouă” reprezintă istoria modernă sau curentă (Nouă).

Pasajul spune: „vor urma”. Romanismul și protestantismul apostat „vor urma un curs similar față de cei care respectă toate preceptele divine”. „Lumea Veche” din pasaj desemnează Europa, iar „Lumea Nouă” desemnează Americile. Sora White învață că întreaga lume va fi confruntată cu testul legii duminicale și că romanismul va fi în fruntea persecuțiilor din Europa, iar protestantismul apostat va fi în fruntea persecuțiilor din Americi. Americile și Europa sunt ceea ce se definește drept „creștinătatea”. Atât romanismul, cât și protestantismul apostat „vor urma un curs similar față de cei care respectă toate preceptele divine”.

„Will pursue” identifică o acțiune viitoare a ambelor puteri și este imposibil, din punct de vedere gramatical, să se sugereze că romanismul din Lumea Veche este puterea papală a Evului Întunecat.

Persecuția exercitată de ambele puteri este la timpul viitor. Expresia este „will pursue” și înseamnă a urmări sau a alerga după ceva, cu intenția de a-l realiza sau de a-l dobândi. Ea implică o acțiune viitoare în care un individ sau un grup este angajat să caute în mod activ un scop sau un obiectiv.

Expresia poate fi aplicată în diverse contexte: „Ea va urma o carieră în medicină”, ceea ce înseamnă că intenționează să întreprindă demersuri pentru a deveni un profesionist în domeniul medical. „El va urma un program de studii pentru obținerea unei diplome în inginerie”, ceea ce indică faptul că intenționează să studieze ingineria în cadrul unei instituții de învățământ superior. „Echipa va duce proiectul până la capăt”, ceea ce sugerează că echipa va continua să lucreze la proiect până când acesta va fi finalizat. „Ei vor intenta acțiune în justiție împotriva companiei”, ceea ce înseamnă că intenționează să întreprindă demersuri legale pentru a soluționa o plângere sau a căuta dreptate. În ansamblu, formularea „will pursue” implică determinare, angajament și o intenție clară de a atinge un scop sau un rezultat specific în viitor.

Interpretarea particulară folosită pentru a învăța că romanismul Vechii Lumi aparține trecutului este apoi întrebuițată drept pilon pentru a sprijini o aplicație triplă a profeției, aplicată în mod greșit. Se susține că aplicația triplă a Romei reprezintă Roma păgână, urmată de Roma papală, iar apoi Statele Unite, ca a treia dintre cele trei Rome. O aplicație defectuoasă foarte asemănătoare a fost folosită la scurt timp după 11 septembrie 2001, când un grup s-a separat de mișcare din pricina Cărții lui Ioel.

Controversa a început apoi la o adunare de tabără în Canada, unde aplicarea triplă a celor trei vaiuri a fost încorporată în cartea lui Ioel pentru a susține că Islamul celui de-al treilea vai era națiunea care a venit împotriva țării în versetul șase al capitolului întâi. Acea națiune este Roma papală, dar a fost introdusă o tâlcuire particulară care pretindea că națiunea era Islamul. Aplicarea triplă a celor trei vaiuri consacrate Islamul drept puterea din 11 septembrie 2001, iar noua tâlcuire particulară insistă că puterea papală din Ioel, capitolul întâi, era de fapt Islamul. O tâlcuire particulară care respingea identificarea corectă a puterii papale în cartea lui Ioel a fost întărită printr-o aplicare greșită a celor trei vaiuri. Acum este introdusă o tâlcuire particulară care înlătură puterea papală în favoarea Statelor Unite.

Ce a fost, aceea va mai fi; și ce s-a făcut, aceea se va mai face; și nu este nimic nou sub soare. Este oare vreun lucru despre care să se zică: Iată, acesta este nou? El a fost deja în vremurile de odinioară, care au fost înaintea noastră. Eclesiastul 1:9, 10.

Controversele zilelor de pe urmă includ repetarea vechilor controverse, iar capitolul unsprezece din Daniel cuprinde controversa legată de faptul că Uriah Smith și-a impus interpretarea privată asupra simbolului împăratului de la miazănoapte. Procedând astfel, el a fabricat o înțelegere a capitolului unsprezece din Daniel care nu a produs decât întuneric. În aceste zile de pe urmă, controversele care se repetă scot în mod deosebit în evidență roadele aplicării interpretărilor private asupra adevărului consacrat. Aceasta a făcut Smith în cartea sa, Daniel and the Revelation. Același lucru s-a făcut în controversa din cartea lui Ioel și aceeași dinamică este folosită atunci când un paragraf din The Great Controversy evită definiția existentă în lume și în scrierile lui Ellen White cu privire la ceea ce reprezintă "Christendom", împreună cu respingerea regulilor de bază ale gramaticii,

potrivit cărora expresia "will pursue" desemnează un eveniment viitor. Din acel punct de referință, conceptul eronat potrivit căruia "Old World" este istoria puterii papale din 538 până la 1798 este apoi folosit pentru a argumenta împotriva înțelegerii consacrate a definiției unei aplicări triple a profeției.

Tot ceea ce Dumnezeu a rânduit în istoria profetică să se împlinescă în trecut s-a împlinit, iar tot ceea ce încă urmează să vină, în ordinea sa, se va împlini. Daniel, profetul lui Dumnezeu, stă la locul său. Ioan stă la locul său. În Apocalipsă, Leul din seminția lui Iuda le-a deschis celor ce studiază profeția cartea lui Daniel, și astfel Daniel stă la locul său. El depune mărturie, aceea pe care Domnul i-a descoperit-o în vedenie cu privire la marile și solemnele evenimente pe care trebuie să le cunoaștem, în timp ce stăm chiar la pragul împlinirii lor.

În istorie și în profeție, Cuvântul lui Dumnezeu descrie conflictul îndelungat dintre adevăr și eroare. Acest conflict este încă în desfășurare. Lucrurile care au fost se vor repeta. Controversele vechi vor fi reînviolate, iar teorii noi vor lua naștere neîncetat. Însă poporul lui Dumnezeu, care, în credința sa și în împlinirea profeției, a avut un rol în proclamarea primei, a doua și a treia solii îngerești, știe unde stă. Ei au o experiență mai prețioasă decât aurul curat. Ei trebuie să rămână neclintiți ca o stâncă, ținând neclintit până la sfârșit începutul încrederii lor. Mesaj ales, cartea 2, 109.

Se poate demonstra cu ușurință că Sora White identifică expresia lui Pavel „începutul încrederii lor” ca fiind adevărurile fundamentale ale adventismului. Milleriții au învățat că „tâlharii poporului tău” erau puterea papală, iar din 1989 încoace mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii a identificat în mod repetat aceeași înțelegere a simbolului, precum au făcut-o și milleriții. Există acum o „teorie nouă” cu privire la cine sunt „tâlharii poporului tău”, iar aceasta a reînviat o veche controversă, în sensul că folosește o identificare greșită a unui simbol profetic consacrat pentru a construi un model profetic ridicat pe nisip. Fie că a fost vorba de interpretarea particulară a lui Smith, fie de aplicarea greșită a națiunii din capitolul întâi al lui Ioel, fie de identificarea Statelor Unite drept Roma modernă; toate aceste trei erori atacă înțelegerea corectă a Romei papale în zilele de pe urmă și, procedând astfel, atacă simbolul care întemeiază viziunea profetică ce identifică dacă poporul lui Dumnezeu piere sau trăiește.

În viitor, romanismul în Europa și protestantismul apostat în Americi "vor urmări" persecutarea păzitorilor Sabatului, așa cum s-a procedat de-a lungul istoriei sacre.

Dumnezeu Își va trezi poporul; dacă alte mijloace vor eșua, erezii vor pătrunde în mijlocul lor, care îi vor cerne, despărțind pleava de grâu. Domnul îi cheamă pe toți cei care cred în Cuvântul Său să se trezească din somn. A sosit o lumină prețioasă, potrivită pentru vremea aceasta. Este adevăr biblic, care arată primejdiile care sunt chiar asupra noastră. Această lumină ar trebui să ne conducă la un studiu sânguinos al Scripturilor și la o examinare cât se poate de critică a pozițiilor pe care le susținem. Dumnezeu dorește ca toate aspectele și pozițiile adevărului să fie cercetate temeinic și stăruitor, cu rugăciune și post. Credincioșii nu trebuie să se mulțumească cu presupuneri și cu idei neclare despre ceea ce constituie adevărul. Lucrători ai Evangheliei, 299.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

